

Abstrakt

Kreditní riziko představuje jedno z nejvýznamnějších rizik, kterému banka musí čelit, a tudíž je v jejím zájmu ho efektivně řídit a měřit. Nicméně metody řízení a měření jsou dozorovány a ovlivňovány národními regulátory. Bankovní regulační dohled hraje důležitou roli mimo jiné i ve stanovování minimálních kapitálových požadavků, které slouží jako polštář pohlcující ztráty pramenící z kreditního rizika. Tato práce pojednává o regulačních přístupech využívaných ke kvantifikaci kapitálových požadavků ke kreditnímu riziku – standardizovaný přístup a přístup založený na interních ratingech (IRB) – z hlediska teoretického a zároveň poskytuje empirickou aplikaci těchto přístupů na náhodně vytvořeném portfoliu korporátních půjček. V rámci metody IRB jsem navrhla model založený na finančních ukazatelích, který aplikuje logistickou regresi k odhadnutí pravděpodobnosti selhání. Na základě modelování jsem došla k závěru, že pro finální model je lepší raději využít kombinaci finančních ukazatelů z různých skupin s mírnou dominancí ukazatelů rentability a tudíž jsem nemohla potvrdit hypotézu, že ukazatelé solventnosti jsou při modelování pravděpodobnosti selhání nadřazení ostatním ukazatelům. Po získání potřebných parametrů jsem kvantifikovala minimální kapitálové požadavky ke kreditnímu riziku využitím jak standardizovaného tak i IRB přístupu podle Baslu III. Na základě výstupů obou metod jsem došla k závěru, že více rizikově citlivý přístup je příznivější z hlediska menších kapitálových požadavků pro zvolené portfolio korporací.